DOMSTOLENS DOM (ANDEN AFDELING)
AF 5. APRIL 1984 [1]

José Alvarez
mod Europa-Parlamentet

»Tjenestemand — afskedigelse — negativ udtalelse ved prøvetidens udløb — anfægtelse heraf«

Sag 347/82

Sammendrag

Tjenestemand — ansættelse — prøvetid — afskedigelse — administrationens skøn — Domstolens prøvelse — grænser
(Tjenestemandsvedtægten, art. 34)

I forbindelse med afskedigelse i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 34 råder ansættelsesmyndigheden over et vidt skøn, og Domstolen kan alene prøve, om der foreligger åbenbar vildfarelse eller en eventuel magtfordrejning.

I sag 347/82

JOSÉ ALVAREZ, forhenværende tjenestemand på prøve ved Europa-Parlamentet, boende i Strassen, ved advokat Victor Biel, 18 A, rue des Glacis, Luxembourg, og med valgt adresse hos denne,

sagsøger,

mod

EUROPA-PARLAMENTET, ved chefen for afdelingen for juridiske og administrative spørgsmål Manfred Peter, bistået af advokat Alex Bonn, 22, Côte d'Eich, Luxembourg, og med valgt adresse hos denne,

sagsøgt,

vedrørende en påstand om annullation af den anden beslutning om afskedigelse af 6. december 1982 samt en påstand om erstatning på mindst 500 000 BFR,

har

1 — Processprog: Fransk.

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden K. Bahlmann, dommerne P. Pescatore og O. Due,

generaladvokat: P. VerLoren van Themaat
justitssekretær: assisterende justitssekretær J. A. Pompe

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

José Alvarez var først hjælpeansat ved Europa-Parlamentet fra 26. marts 1979 til 30. september 1980 og blev med virkning fra 1. oktober 1980 ansat som tjenestemand på prøve ved denne institution. Ved prøvetidens udløb modtog han en negativ udtalelse, hvori det blev anbefalet at afskedige ham.

Det fremgår af udtalelsen, som er udfærdiget den 30. marts 1981, at de bedømmelser, som er foretaget af sagsøgerens arbejdsindsats, som helhed er negative. I udtalelsen anføres navnlig, at den pågældende har udvist en klar mangel på interesse for sit arbejde, at han har været fraværende fra tjenesten uden begrundelse, at der har været vanskeligheder i forholdet til kollegerne, at der har været utallige, til tider voldsomme uoverensstemmelser med de foresatte, samt at den pågældende har ført disse bag lyset.

Efter at Parlamentets administration havde gjort sagsøgeren bekendt med udtalelsen og noteret sig hans bemærkninger, indhentede den supplerende udtalelser fra en række tjenestemænd. Som resultat heraf fremkom tre notater, der indgik i Alvarez' personlige aktsamling:

— et notat af 18. maj 1981, hidrørende fra Mestat, chef for afdelingen »konferencer og protokol«;

— et notat af 20. maj 1981, hidrørende fra van Schelven;

— et notat af 21. maj 1981, udfærdiget af direktøren for Parlamentets administration van den Berge.

Det anføres i samtlige disse notater, at sagsøgeren har udvist en adfærd, der har skabt vanskeligheder for tjenestens gnidningsløse funktion, og det konkluderes i udtalelsen fra van den Berge, at afskedigelsen af sagsøgeren ikke alene er fuldt berettiget, men endog er en absolut nødvendighed. Det er ubestridt, at de pågældende udtalelser ikke på daværende tidspunkt blev forelagt sagsøgeren.

På grundlag af udtalelsen ved tjenestetidens udløb og de nævnte supplerende udtalelser meddelte Parlamentets generalsekretær ved skrivelse af 18. juni 1981 sagsøgeren sin beslutning om at afskedige ham med virkning fra 15. juli 1981. Sagsøgeren anlagde sag med påstand om annullation af denne beslutning og af udtalelsen om ham ved prøvetidens udløb, idet han sammen med hovedsøgsmålet indgav begæring om udsættelse af gennemførelsen af afskedigelsesbeslutningen. Formanden for Domstolens tredje afdeling afviste begæringen ved kendelse af 20. juli 1981 (Sml., s. 2187). Derimod blev afskedigelsesbeslutningen annulleret ved dom afsagt af Domstolens tredje afdeling den 6. oktober 1982 (Sml., s. 3369), først og fremmest fordi »... den [Parlamentets ansættelsesmyndighed] ... ved ikke at tilstille sagsøgeren alle de dokumenter, der lå til grund for beslutningen, [har] tilsidesat kravet om en kontradiktorisk fremgangsmåde, som er foreskrevet i tjenestemandsvedtægtens artikel 34, stk. 2«; »følgelig »[havde] sagsøgeren ikke ... mulighed for at fremsætte sine bemærkninger til samtlige de klagepunkter, der blev fremført imod ham, og som førte til hans afskedigelse«.

Det fremgår af sagen, at Parlamentets direktør for personale og velfærdstjeneste efter afsigelsen af den nævnte dom ved skrivelse af 14. oktober 1982 på ny forelagde Alvarez udtalelsen ved prøvetidens udløb, denne gang under vedlæggelse af de notater, som ikke var blevet forelagt under den første afskedigelsesprocedure, og anmodede ham om at fremsætte eventuelle bemærkninger inden 15 dage.

Ved skrivelse af 20. oktober 1982 tog sagsøgerens befuldmægtigede et generelt forbehold over for ovennævnte skrivelse og krævede dommen af 6. oktober opfyldt ved, at det tillodes sagsøgeren omgående at genindtræde i sin tidligere stilling.

I sit svar af 17. november 1982 tog Parlamentets direktør for personale og velfærdstjeneste afstand fra sagsøgerens fortolkning af dommen af 6. oktober 1982, idet han anførte, at dommen alene havde sanktioneret en formmangel, nemlig den manglende forelæggelse af de supplerende udtalelser. Ifølge direktøren tilkom det herefter ansættelsesmyndigheden at træffe afgørelse om, hvorledes der skulle forholdes med den pågældende tjenestemand på prøve, denne gang under overholdelse af de formforskrifter, som den ovennævnte dom havde fastslået var blevet overtrådt. Under henvisning hertil fremsendte direktøren for personale og velfærdstjeneste på ny udtalelsen ved prøvetidens udløb og de supplerende udtalelser til sagsøgeren, for at denne kunne fremsætte sine eventuelle bemærkninger, og direktøren anførte, at dersom sådanne bemærkninger ikke blev fremsat, ville Parlamentet se sig nødsaget til at gå ud fra, at sagsøgeren kunne tiltræde udtalelsen i dens helhed.

Ved skrivelse af 23. november 1982 foreholdt sagsøgerens befuldmægtigede endnu en gang Parlamentet, at det ikke opfyldte Domstolens dom, krævede Alvarez genindsat i tjenesten og gjorde desuden indsigelse imod, at Parlamentet havde fastsat, hvad der blev betegnet som et nyt ultimatum for sagsøgerens fremsættelse af bemærkninger til de supplerende notater til udtalelsen ved prøvetidens udløb. Den befuldmægtigede tilføjede: »De må endelig ikke tro, at vi har

godkendt udtalelsen i dens helhed« og anførte yderligere, at han »forbeholdt sig at fremføre alle yderligere synspunkter og kritiske bemærkninger af enhver art til den tid, på det sted og i den sammenhæng, som findes passende«.

Efter modtagelsen af denne skrivelse meddelte direktøren for personale og velværdstjeneste den 10. december 1982 sagsøgeren, at han var afskediget pr. 15. december 1982.

På en dato, som ikke er nærmere oplyst, indgav sagsøgeren klage i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2.

Den 29. december 1982 anlagde sagsøgeren sag med påstand om annullation af den anden afskedigelse og om erstatning på »mindst« 500 000 BFR på grund af »chikane«. Samme dag indgav han ved særskilt dokument og under henvisning til procesreglementets artikel 83 en begæring om udsættelse af den anfægtede beslutning.

Ved kendelse afsagt den 17. januar 1983 bestemte formanden for anden afdeling, at begæringen ikke skulle tages til følge, idet han for så vidt angik kravet om uopsættelighed henviste til den kendelse, der var blevet afsagt den 20. juli 1981; med hensyn til kravet om, at nødvendigheden af den foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget af faktiske og retlige grunde, udtalte retsformanden, at Parlamentet ved at forelægge sagsøgeren samtlige de akter, som lå til grund for afskedigelsen af ham, havde opfyldt dommen af 6. oktober 1982, eftersom Domstolen havde annulleret den første afskedigelse under henvisning til, at kravet om en kontradiktorisk fremgangsmåde, som foreskrevet i tjenestemandsvedtægtens artikel 34, stk. 2, var blevet tilsidesat.

Ikke desto mindre rettede sagsøgerens befuldmægtigede inden for samme tidsrum gentagne henvendelser til Parlamentets administration med anmodning om opfyldelse af dommen af 6. oktober 1982, og den 3. marts 1983 fremsatte han en begæring om fortolkning af dommen af 6. oktober 1982. Ved kendelse af 29. september 1983 afviste Domstolen begæringen.

Skriftvekslingen i nærværende sag er forløbet forskriftsmæssigt, idet sagen i medfør af vedtægtens artikel 91, stk. 4, blev udsat, indtil der forelå en afvisning af sagsøgerens klage.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (anden afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

»— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Der gives sagsøgeren medhold.

— Den anden afskedigelse annulleres med alle deraf flydende retlige konsekvenser.

— Det statueres, at den anden afskedigelse, som er en handling i chikanehensigt, har påført sagsøgeren en ikke-økonomisk skade, som kan opgøres til mindst 500 000 BFR.

— Parlamentet tilpligtes under alle omstændigheder at afholde omkostningerne ved sagen, som sagsøgeren har været nødsaget til at anlægge på grund af Parlamentets chikane«.

Europa-Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

»Sagsøgte frifindes, og det pålægges modparten at afholde sagens omkostninger«.

III — Parternes anbringender og argumenter

Sagsøgeren har indledningsvis redegjort for de faktiske omstændigheder og har dernæst anført, at Parlamentet har afvist at opfylde dommen af 6. oktober 1982, hvilket han anser for bevist ved, at Parlamentet på ny har forelagt ham udtalelser, om hvilke Domstolen — efter sagsøgerens opfattelse — ved dommen i sag 206/81 udtalte, at de ikke kan gøres gældende over for sagsøgeren. Dette er forklaringen på, at sagsøgerens befuldmægtigede har indtaget den holdning at tilbagesende dokumenterne til Parlamentet uden bemærkninger.

Sagsøgeren har til støtte for sin påstand om annullation af denne anden beslutning om afskedigelse anført følgende anbringender:

— Såfremt Domstolen stadfæster den anden afskedigelse, må den nødvendigvis skifte standpunkt og tillade, at de kritiske bemærkninger, der blev forkastet ved dommen af 6. oktober 1982, på ny gøres gældende i samme øjemed.

— Procedurereglerne ville blive tilsidesat, for så vidt som Domstolen, dersom den tillader, at der under en ny retssag fremlægges dokumenter, som blev frakendt betydning under den første retssag, ville handle i strid med retssikkerhedsprincippet.

— Parlamentet har afslået at opfylde en af Domstolen afsagt dom ved sin åbenbare afvisning af at indplacere sagsøgeren i en stilling samt ved at tiltage sig retten til på ny at beslutte afskedigelse under påskud, der er »helt igennem ulovlige«.

— Den anden afskedigelse er ulovlig, for så vidt som den er udtryk for manglende anerkendelse af Fællesskabets dømmende myndighed.

— Denne anden beslutning om afskedigelse er i øvrigt udtryk for magtfordrejning eller i hvert fald overskridelse af beføjelser, hvilket ifølge sagsøgeren begrunder påstanden om en væsentlig erstatning.

Parlamentet har indledningsvis redegjort for baggrunden for nærværende retstvist og har derefter anført, at der, for så vidt angår det nu rejste søgsmål, savnes grundlag for de forskellige anbringender.

Hvad for det første angår det tredje anbringende, hvorefter Parlamentet angiveligt har nægtet at opfylde dommen af 6. oktober 1982, har Parlamentet anført, at det ufortøvet har opfyldt dommen. Derimod har Parlamentet rejst det spørgsmål, om sagsøgeren er lige så villig til at opfylde den pågældende dom. Efter sagsøgtes opfattelse vil sagsøgeren udlægge dommen af 6. oktober således, at Alvarez, der var tjenestemand på prøve, efter annullationen af afskedigelsesbeslutningen skulle have været fastansat, uanset at dommen udelukkende annullerede beslutningen om afskedigelse, fordi den administrative procedure var gennemført uden hensyn til kravet om kontradiktion. Ifølge Parlamentet var virkningen af dommen af 6. oktober 1982 den at stille parterne, som de stod forud for den annullerede afskedigelse. Efter afsigelsen af dommen tilkom det følgelig Parlamentet at afhjælpe den formmangel, som Domstolen havde sanktioneret.

Parlamentet har videre anført, at de to første anbringender, som sagsøgeren har anført, er udtryk for samme tankegang. Det blev nemlig ikke ved Domstolens første dom fastslået, at de tre supplerende notater ikke kunne gøres gældende, netop fordi Domstolen statuerede annullation af afskedigelsen under henvisning til, at kravet om kontradiktion ikke var overholdt, idet de pågæl-

dende notater ikke var blevet behørigt forelagt. Det er herefter ikke Parlamentet, men derimod sagsøgeren, der ikke har opfyldt Domstolens dom, idet Parlamentet har forelagt samtlige akter for sagsøgeren; han derimod har afvist at fremsætte bemærkninger til de omhandlede notater. Dette fremgår efter Parlamentets opfattelse af kendelsen vedrørende foreløbige forholdsregler af 17. januar 1983.

Parlamentet har anført, at det herefter er uden interesse at tage stilling til anbringendet om den påståede ulovlighed, såvel som til spørgsmålet om en mulig magtfordrejning eller en overskridelse af beføjelser.

Sagsøgeren har i replikken indledningsvis med hensyn til sagens faktiske omstændigheder anført, at han blandt de af modparten fremlagte dokumenter stadig savner de af Mestat påberåbte notater, i henhold til hvilke Mac Keever skulle have udfærdiget en række notater om de talrige optrin mellem Alvarez og dennes foresatte. Han har endu en gang anført, at Parlamentet ikke har opfyldt dommen af 6. oktober 1982, eftersom annullationen af afskedigelsen betød, at der påhvilede Parlamentet »andre pligter end at genoplive en afskedigelsessag, som Domstolen har fastslået ikke kan gennemføres over for sagsøgeren«. Sagsøgeren har endvidere kraftigt gjort indsigelse mod den opfattelse, at han stiltiende kunne have tiltrådt de pågældende supplerende notater og har i denne forbindelse henvist til replikken, han indgav i sag 206/81, navnlig til punkterne 7, 8, 9 og 12.

For så vidt angår anbringendet om, at Parlamentet har afslået at opfylde dommen af 6. oktober 1982, har sagsøgeren gentaget, at Parlamentet skulle have ansat Alvarez i en stilling inden for hans lønklasse og stillingsgruppe, samt at Parlamentet ikke under nogen omstændigheder kunne træffe en ny beslutning om afskedigelse, eftersom der i så fald er tale om en senere beslutning, der i ét og alt bekræfter den første, hvilket er i strid med, hvad der blev fastslået i dommen af 26. maj 1971 (Bode, de forenede sager 45 og 49/70, Sml. 1971, s. 123).

Ifølge sagsøgeren tilkom det ikke Parlamentet at afhjælpe overtrædelsen af princippet om kontradiktion under den første procedure, men at opfylde den første dom, eftersom Domstolen ikke på noget tidspunkt har pålagt og end ikke anbefalet Parlamentet at foretage en anden afskedigelse under overholdelse af princippet om kontradiktion. Sagsøgeren har endvidere anført, at tilsidesættelsen af kravet om en kontradiktorisk procedure — modsat Parlamentets opfattelse — ikke var den eneste grund til, at den første afskedigelse blev annulleret, idet Domstolen i præmis 6 i dommen af 6. oktober 1982 udtalte, at: »udtalelsen ... i sig selv var ufuldstændig med hensyn til hans kvalifikationsbeviser og vurderingen af hans arbejdsindsats og særdeles kortfattet for så vidt angår de øvrige forhold«.

Ifølge sagsøgeren er notaterne retsstridige, og de kan heller ikke ved at blive forelagt gøres lovlige eller bringes i overensstemmelse med vedtægten. Sagsøgeren fastholder følgelig i det hele sine angbringender, navnlig anbringendet om, at procedurereglerne er tilsidesat, og han har herved henvist til, at en tilblivelsesmangel ikke kan berigtiges, samt at enhver tilsidesættelse af dette princip udgør en overtrædelse af retsgrundsætningerne.

Sagsøgeren har endvidere anført, at ingen kan retsforfølges to gange på grundlag af de samme faktiske forhold, når der er truffet en afgørelse af en kompetent domstol som sidste instans.

Den anden afskedigelse er dernæst efter sagsøgerens opfattelse retsstridig, for så vidt som det er meningsløst at ville hævde, at Domstolens dom af 6. oktober 1982 gav nogen som helst hjemmel til

endnu en gang at foretage en afskedigelse.

For så vidt angår anbringendet om magtfordrejning har sagsøgeren anført, at der i den foreliggende sag er tale om en fravigelse af den foreskrevne fremgangsmåde, for så vidt som ansættelsesmyndigheden er gået frem efter tjenestemandsvedtægtens artikel 34 i stedet for at rejse en disciplinærsag i henhold til artikel 51.

Sagsøgeren har endelig med henblik på den — efter hans opfattelse usandsynlige — eventualitet, at de supplerende notater findes at kunne gøres gældende over for ham, subsidiært taget afstand fra dem, hvorved han i det væsentlige har hævdet ikke at være afskediget på grund af sin egen optræden, men derimod på grund af interne forhold i betjenttjenesten.

Parlamentet har i duplikken for det første afvist sagsøgerens begæring om fremlæggelse af udtalelserne fra MacKeever. Parlamentet har dernæst anført, at det intet yderligere har at bemærke for så vidt angår de af sagsøgeren fremsatte anbringender, og Parlamentet har på ny med bestemthed anført, at det har opfyldt Domstolens dom, samt at det fortsat og fuldt loyalt agter at opfylde den i fornødent omfang.

IV — Mundtlig forhandling

Parterne har afgivet indlæg i retsmødet den 26. januar 1984.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 1. marts 1984.

Præmisser

1 Ved stævning indgivet til Domstolens justitskontor den 29. december 1982 har Alvarez, forhenværende tjenestemand på prøve ved Europa-Parlamentet, anlagt sag, hvorunder han dels har påstået annullation af den beslutning af 6. december 1982, hvorved Parlamentets direktør for personale og velfærdstjeneste afskedigede ham, dels nedlagt påstand om erstatning af den ikkeøkonomiske skade, som denne foranstaltning har påført ham.

2 Det bemærkes, at Domstolen (tredje afdeling) ved dom af 6. Oktober 1982 (Alvarez, sag 206/81, Sml., s. 3369) annullerede den første beslutning af 19. juni 1981 om afskedigelse af sagsøgeren under henvisning til, at Parlamentet ved ikke at forelægge sagsøgeren samtlige de akter, som lå til grund for afskedigelsen af ham, navnlig tre supplerende notater til udtalelsen ved prøvetidens udløb, havde tilsidesat kravet om en kontradiktorisk fremgangsmåde, der er foreskrevet i tjenestemandsvedtægtens artikel 34, stk. 2.

3 Efter afsigelsen af denne dom iværksatte Parlamentet afskedigelsesproceduren på ny og forelagde sagsøgeren udtalelsen ved prøvetidens udløb, denne gang under vedlæggelse af de tre omtvistede supplerende notater. Efter at have givet sagsøgeren lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger hertil traf Parlamentet en ny beslutning om afskedigelse og afviste således sagsøgerens gentagne gange fremsatte krav om, at Parlamentet, som led i opfyldelsen af dommen af 6. Oktober 1982, skulle lade sagsøgeren genindtræde i tjenesten.

4 Samtidig med søgsmålet indbragte sagsøgeren en sag om foreløbige forholdsregler, hvorunder han påstod gennemførelsen af den omtvistede beslutning udsat. Ved kendelse afsagt den 17. januar 1983 (Sml., s. 65) bestemte formanden for anden afdeling, at begæringen ikke skulle tages til følge.

5 Efter at have anlagt sag med påstand om annullation af den nye afskedigelsesbeslutning rettede sagsøgeren ikke desto mindre fortsat henvendelse til Parlamentets administration med henblik på opfyldelsen af dommen af 6. oktober 1982, og han indgav den 3. marts 1983 en begæring om fortolkning af den nævnte dom, hvilket Domstolen (anden afdeling) afviste ved kendelse af 29. september 1983.

6 Alvarez har til støtte for søgsmålet i det væsentlige gjort gældende, *at* Parlamentet ved at handle som beskrevet ovenfor har afvist at opfylde Domstolens første dom, *at* den anden afskedigelse således er udtryk for manglende respekt for Fællesskabets dømmende myndighed samt magtfordrejning eller i hvert fald overskridelse af beføjelser, og *at* Domstolen, dersom den stadfæster den anden afskedigelse, nødvendigvis må tage afstand fra sin egen afgørelse og tillade, at en række klagepunkter, der blev forkastet ved dommen af 6. oktober 1982, på ny gøres gældende i samme øjemed, hvilket efter sagsøgerens opfattelse tillige er en overtrædelse af procedurebestemmelserne og af retssikkerhedsprincippet. Det bemærkes imidlertid, at sagsøgeren i retsmødet frafaldt sin argumentation vedrørende magtfordrejning.

7 Parlamentet har bestridt samtlige de nævnte anbringender og har i det væsentlige anført, at eftersom dommen af 6. oktober 1982 havde den virkning, at parterne blev stillet, som de stod forud for den ophævede afskedigelse, tilkom det Parlamentet at afhjælpe den formmangel, som Domstolen havde sanktioneret. Den første dom udtalte således ikke, at de supplerende notater var uden betydning, og det er ikke sagsøgte, som ikke har opfyldt

dommen, men derimod sagsøgeren, idet han har nægtet at fremsætte sine bemærkninger. Der er herefter hverken tale om manglende respekt for Fællesskabets dømmende myndighed eller om magtfordrejning eller overskridelse af beføjelser.

8 Der findes for det første at burde tages stilling til, om Parlamentet behørigt har opfyldt dommen af 6. oktober 1982.

9 Det bemærkes, at Domstolen, som allerede anført i kendelsen af 17. januar 1983, ved den pågældende dom annullerede den første afskedigelse under henvisning til, at kravet om en kontradiktorisk fremgangsmåde, som er foreskrevet i tjenestemandsvedtægtens artikel 34, stk. 2, var tilsidesat. I retsmødet anerkendte sagsøgeren dog selv, at annullationen af den første afskedigelse bevirkede, at parterne blev stillet som før. Det må herefter antages, at Parlamentet ved at forelægge sagsøgeren samtlige de akter, som lå til grund for afskedigelsen af ham, herunder de dokumenter, som han ikke tidligere var blevet gjort bekendt med, har efterkommet dommen af 6. oktober 1982.

10 Det første argument må følgelig forkastes.

11 Herefter skal der tages stilling til, om Parlamentet ved på ny at anvende de samme dokumenter, der lå til grund for den første afskedigelse, dels har sat sig ud over det, der blev fastslået ved Domstolens første afgørelse, dels tilsidesat procedurereglerne.

12 I dommen af 6. oktober 1982 fastslog Domstolen betydningen af, at de supplerende notater til udtalelsen ved prøvetidens udløb blev forelagt; derimod annullerede den ikke udtalelsen, hvilket sagsøgeren på daværende tidspunkt havde nedlagt påstand om.

13 Det kan herefter ikke over for Parlamentet gøres gældende, at det handlede i strid med den første dom, da det på ny iværksatte afskedigelsesproceduren og anmodede sagsøgeren om at fremsætte sine bemærkninger til de omhandlede supplerende notater.

14 For så vidt angår anbringendet om, at procedurereglerne og retssikkerhedsprincippet er tilsidesat, bemærkes endvidere, at Domstolen i dommen af 6. oktober 1982 ikke tog stilling til realiteten vedrørende klagepunkterne i de supplerende notater; det kan således ikke gøres gældende, at Parlamentet ved at forelægge notaterne for sagsøgeren på ny fremførte klagepunkter, som Domstolen tidligere havde forkastet.

15 Følgelig må denne argumentation i det hele forkastes.

16 Endelig må også de af sagsøgeren fremførte argumenter, hvorved han anfægter de tre omtvistede supplerende notater, ligeledes forkastes. Det bemærkes herved for det første, at hele sagsøgerens argumentation i så henseende ikke indeholder andet, end hvad han allerede gjorde gældende under den første sag, samt at sagsøgeren alene har anfægtet sin umiddelbart overordnedes udtalelser og vurderinger, hvortil der henvises i to af de tre supplerende notater. Det bemærkes endvidere, at der i forbindelse med en afskedigelse i henhold til artikel 34 tilkommer ansættelsesmyndigheden et vidt skøn, og at Domstolen alene kan prøve, om der foreligger åbenbare mangler eller en eventuel magtfordrejning. I den foreliggende sag har imidlertid heller ikke sagsøgeren hævdet, at der foreligger en åbenbar mangel. Det må under disse omstændigheder konstateres, at sagsøgeren ikke har kunnet bestride, at han ikke har godtgjort at have de fornødne kvalifikationer for at blive fastansat.

17 Sagsøgte vil således være at frifinde, herunder for påstanden om erstatning for den ikke-økonomiske skade.

Sagens omkostninger

18 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Ifølge procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne i sager vedrørende ansatte ved Fællesskaberne dog selv deres egne udgifter.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Hver part bærer sine omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.**

Bahlmann Pescatore Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. april 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

D. Louterman
Fuldmægtig

K. Bahlmann
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT P. VERLOREN VAN THEMAAT FREMSAT DEN 1. MARTS 1984 [1]

Høje Domstol.

1. Indledning

Under den af Alvarez anlagte sag, som jeg skal tage stilling til i dag, er der nedlagt påstand dels om annullation af den anden beslutning om at afskedige sagsøgeren, som Europa-Parlamentet i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 34, stk. 2, traf den 6. december 1982, dels om tilkendelse af erstatning på mindst 500 000 BFR.

1 — Oversat fra nederlandsk.